דורית רביניאן

סופרת ותסריטאית.

נולדה בכפר סבא (1972) להורים ילידי איראן. שרתה בצה"ל ככתבת בעיתון "במחנה". מתגוררת בת"א.
בשנת 1995, והיא בת 22 בלבד, ראה אור רומאן הביכורים פרי עטה,**סמטת השקדיות בעומריג'אן** (ספריה לעם, עם-עובד) שזכה לאהבת הקהל ולשבחי הביקורות, תורגם ל-18 שפות והיה לרב-מכר בינלאומי. בשנת היובל הוגדר הספר כאחד מחמישים הספרים החשובים ביותר שהתפרסמו בישראל (המוסף לספרות "ידיעות אחרונות"), זכה בפרס "וינר לסיפורת צעירה" (1995) ובפרס היוקרתי ע"ש אורט וינגייט:The Jewish Quaterly-Wingate Literary Award (לונדון, 1999).

בשנת 1997 כתבה את התסריט לסרט הטלוויזיה**הבחור של שולי**(בימאי: דורון צברי) ששודר בשידורי "קשת" ערוץ 2 במסגרת הסדרה "סיפורים קצרים על אהבה" (מפיקים: חגי לוי ושרון שמיר). באותה שנה הסרט זכה בפרס "הדרמה הטובה ביותר" מטעם האקדמיה הישראלית לקולנוע.

בשנת 1999 ראה אור ספרה השני,**החתונות שלנו**(ספריה לעם, עם-עובד) שאף הוא התקבל בחום על ידי קהל הקוראים, תורגם ל-17 שפות וזכה לשבחים בעיתונות המקומית והעולמית. הרומאן זיכה את רביניאן בפרס היצירה לסופרים עבריים ע"ש ראש הממשלה לוי אשכול (2000).
עד כה הודפס החתונות שלנו ב-30 מהדורות וסמטת השקדיות בעומריג'אן ב-35 מהדורות. שני הספרים נלמדים ונחקרים באוניברסיטאות בישראל ובמכוני מחקר אקדמיים בחו"ל.

בקיץ 2014 ראה אור ספרה השלישי,**גדר חיה**(ספריה לעם, עם-עובד), עליו זכתה בפרס ברנשטיין לרומאן העברי תשע"ה (2015) ובפרס אקו"ם לעידוד יצירה לשנת תשס"ח. הספר נכלל ברשימת עשרת הספרים הטובים לשנת 2014 של עיתון "הארץ", והיה מועמד ברשימה הארוכה של "פרס ספיר" של מפעל הפיס (2015). כמו כן, זכה הספר למענקי תרגום מטעם קרן רבינוביץ' ("עם הספר") וקרן שוסטרמן האמריקאית ("המכון הישראלי"). בראשית שנת 2016 עמד גדר חיה בליבה של סערה ציבורית גדולה כשמשרד החינוך פסל את הספר מלהיכלל בתכנית הלימודים בבתי הספר התיכוניים, וזאת בטענה שהוא "מסוכן לזהות היהודית של בני הנוער ועלול לעודד להתבוללות" (דו"ח הוועדה הפדגוגית, 30.12.2015). בשנתיים האחרונות מתפרסמות מהדורות הספר בתרגומיו ל-24 שפות וזוכות להתקבלות יוצאת דופן בזירות המרכזיות באירופה ובארה"ב.

בנוסף לרומאנים למבוגרים, כתבה רביניאן גם שני ספרים לילדים:**אז איפה הייתי אני?**(מאיירת: נטע הררי נבון, עם-עובד, 2006) ו-**חתולה וארנבון מחליפים בתים**(מאייר: דויד הול, עם-עובד, 2018).

צילום: ינאי יחיאל